

stolice (krajský soud v Chrudimi a vrchní zemský soud v Praze) žalobu zamítly. Uznaly sice, že žalovaný byl podnikatelem a jako takový povinen, úraz hlásiti, dospěly však k úsudku, že strany se mimosoudně vyrovnaly.

Nejvyšší soud dovolání žalobkyně nevyhověl mimo jiné z těchto důvodů:

Oproti námitce žalovaného, na níž tento trvá i v řízení dovolacím, že nebyl povinen úraz oznámiti, dlužno ovšem uvést, že žalovaného sluší dle § 1 odst. 3., č. 2, a § 11 posl. odst. zákona o úraz. pojištění dělníků ze dne 28. prosince 1887, č. 1 ř. z. z roku 1888 pokládati za podnikatele, poněvadž citovaný § 11 posl. odst. nerozeznává, zdali majitel stroje používaného jen mimochodem v podniku zemědělském propůjčuje stroj k tomuto používání po živnostensku čili nic. Názor žalovaného, že k oznámení byl povinen hospodář, jemuž žalovaný stroj zapůjčil, odporuje tedy předpisům § 11 a 29 cit. zák., dle nichž k oznámení úrazu jest povinen podnikatel a tím byl v daném případě žalovaný, jako vlastník stroje. Jak oba nižší soudy správně uvedly, byl tedy žalovaný dle § 29 cit. zák. povinen úraz žalobkyně v stanovené lhůtě oznámiti a, když tak neučinil a žalobkyně tím, ježto sama nároku svého dle § 34 cit. zák. nepřihlásila, nároku na rentu vůči úrazové pojišťovně pozbyla, byl žalovaný dle § 1295, 1297, 1299 obč. zák. povinen k náhradě škody tímto opomenutím žalobkyni vzešlé. Neodůvodněno jest však dovolání, pokud vytýká, že prý soud odvolací má neprávem za to, že nastalo platné narovnání. Z toho, že předpisy o úrazovém pojišťování jsou rázu donucovacího a že dle § 41 cit. zák. k platnosti ujednání s úrazovou pojišťovnou o tom, by místo důchodu byl vyplacen kapitál, třeba souhlasu příslušné obce, nelze nijak dovozovati, že by osoba, proti úrazu pojištěná, nemohla se nároku na náhradu vůči podnikateli vzdáti neb učiniti o něm narovnání, vždyť neuplatňuje-li svého nároku, v čemž není nijak omezena, má to stejný účinek jako vzdání se. I předpis § 43 cit. zák., že jest bez účinku každá dispozice s pohledávkou proti úrazové pojišťovně příslušející, nelze jakožto ustanovení výjimečné rozšiřovati na nárok příslušející osobě pojištěné pro opomenutí oznámení dle § 29 cit. zák. vůči podnikateli. Tento nárok jest prostým soukromoprávním nárokem na náhradu škody, který nepodléhá žádným omezením co do dispozice. Předpisu § 63 zák. o nemocenském pojišťování ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. z., jehož se žalobkyně dovolává, nelze analogicky použiti, poněvadž pojištění nemocenské spočívá na jiných zásadách, než pojištění proti úrazu; ostatně se tu jen stanoví, že zaměstnavatel nesmí použití předpisů zákonných předem smlouvou vyloučiti neb omeziti, narovnání ohledně nároků na náhradu, které vzejdou v jednotlivých případech, tím však není vyloučeno. O absolutní neplatnosti nebo nedovolenosti narovnání o nároku zažalovaném nelze tedy důvodně mluvit. Dovolací důvod nesprávného posouzení právního není proto opodstatněn.

Čís. 179.

**Sdělení o mimosoudní výpovědi, které má učiněno býti odpůrci vy-
povídající strany (§ 565 odst. 2 c. ř. s.), nemusí obsahovati též příkaz.**

by odpůrce buď předmět nájmu v určené době pod exekucí odevzdal pokud se týče převzal, nebo podal proti výpovědi u soudu námitky (§ 562 c. ř. s.).

(Rozh. ze dne 20. května 1919, R II 58/19.)

Návrh vymáhajícího věřitele, by mu na základě mimosoudní výpovědi, proti které nepodány námitky, povolena byla exekuce vyklizením místnosti, najaté vypovězenou stranou v jeho domě, byl pr v ý m s o u d e m (okresním soudem v Mor. Ostravě) zamítnut, ježto písemné sdělení o výpovědi neobsahovalo příkazu, by odpůrce buď předmět nájmu v určené lhůtě pod exekucí odevzdal neb podal proti výpovědi u soudu námitky (§§ 565 odst. 2 a 562 c. ř. s.), následkem čehož nenabyla výpověď ta účinků soudní výpovědi. — R e k u r s n í s o u d (krajský soud v Nov. Jičíně) vyhověl návrhu na vyklizení, poznamenav k tomu: Důvod, z něhož zamítl prvý soudce návrh na vyklizení, poukázav k tomu, že vymáhající věřitel neuložil v písemné své výpovědi odpůrci, by buď předmět nájmu v určené lhůtě pod exekucí odevzdal, nebo podal proti výpovědi u soudu námitky, neobstojí před zákonem, poněvadž § 565 c. ř. s. náležitosti této při mimosoudních výpovědích nepředpisuje a stačí, označuje-li sdělení o výpovědi předmět nájmu a udává-li dobu, kdy má nájemní smlouva skončiti. Příkaz, by odpůrce předmět nájmu odevzdal, neb podal námitky, o němž zmiňuje se § 562 c. ř. s., může se týkati jen přípravných spisů neb žádostí podaných v soudních protokolech (§ 74 c. ř. s.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu, poukázav ku správným důvodům rekursního soudu.

Cís. 180.

Předpisy cís. nařízení ze dne 17. prosince 1915, č. 373 ř. z. (§§ 6, 8) nejsou na překážku tomu, by dlužník, na jehož obchodování byl nařízen dozor, byl odsouzen ku placení ve lhůtě § 409 c. ř. s.

(Rozh. ze dne 20. května 1919, Rv II 155/19.)

Vůči žalobě o zaplacení tržové ceny za dodané zboží namítala žalovaná firma mezi jiným, že, jsouc pod obchodním dozorem, nemůže odsouzena býti k placení do 14 dnů pod exekucí, nýbrž jen k placení, jak to připouští § 8 cís. nařízení ze dne 17. prosince 1915 č. 373 ř. z. — P r v ý s o u d (krajský soud v Nov. Jičíně) uznal ve smyslu této námítky žalované. O d v o l a c í s o u d (vrchní zemský soud v Brně) odsoudil však žalovanou ku placení do 14 dnů pod exekucí, odůvodniv výrok ten takto: I když jest správně, že dozor na obchodování v případě tomto povolen sborovým soudem příslušným ku zahájení konkursu (§ 1 cit. cís. nař.), a že byl nařízen nad vedením dlužníkovu obchodu a nikoliv nad jeho jménem, následkem čehož jest úplně bez významu otázka, žalobcem nadhosená, nalézá-li se jmění dlužníkovu pouze v tuzemsku, či také v cizozemsku, tož přehlíží přece v odpor vzaté rozhodnutí především, že cís.